

Arrest

nr. 115 913 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van 9 juli 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 mei 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

1.3. Op 20 juni 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 8 juli 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.05.2011 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden aïs grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A.S. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.14/06/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4. Op 9 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), ten aanzien van beide verzoekers en hun kinderen. Deze beslissingen vormen thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

Zij zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“Op 17/04/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wrt vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dertig dagen.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Zij verwoordt deze als volgt:

“Artikel 59/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekende partij getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van de bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de illegale verblijfs-situatie van verzoekende partij.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 13.412 dd. 25 oktober 2007, waarin als volgt werd geoordeeld: (...)

Gelet op het bovenstaande is het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk, in zoverre gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.”

2.2. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, in casu artikel 3 EVRM, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op: *“Schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“1. Met betrekking tot de actualisering van de medische informatie

Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard op basis van de medische informatie die aan het verzoekschrift werd gevoegd.

Verzoekers hebben nadien geen actualisatie gestuurd.

Zij gingen ervan uit dat de medische dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken deze informatie indien nodig zou opvragen.

De arts baseert zich op informatie die ondertussen twee en een half jaar oud is.

Artikel 9ter geeft de mogelijkheid aan de arts-adviseur om bijkomende informatie in te winnen en om de verzoeker te onderzoeken.

Zonder dit nodig te vinden heeft de arts-adviseur op basis van zeer oude informatie een advies gegeven, waarvan hij of zij zou moeten weten wat de gevolgen ervan zijn.

De arts heeft geen idee hoe de pathologie van verzoekster sinds maart 2011 geëvolueerd is.

Toch meent hij of zij een negatief advies te kunnen formuleren, wetende dat een terugkeer naar Afghanistan het gevolg is.

Dit doet ernstige vragen rijzen over de deontologie van de arts in kwestie.

De arts heeft geen enkele poging gedaan om verzoekers, hun raadsman of één van hun behandelende artsen te raadplegen, noch werd verzoekster uitgenodigd voor een medisch onderzoek.

Het is duidelijk dat de arts niet over voldoende informatie beschikte om een analyse te kunnen maken van het risico voor het leven, de fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer.

Temeer daar in de medische attesten gevoegd in het dossier staat dat de noodzakelijke behandeling 'te herevalueren' is.

Verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Considérant que le juge administratif décide que le requérant a pris sa décision en étant insuffisamment informé sur les éléments de la cause, d'une part, parce que l'avis sur lequel il se fonde "n'est pas médical (mais) strictement administratif", le médecin fonctionnaire ayant rédigé son rapport "sans avoir examiné les requérants et sans même les avoir invités à lui fournir des renseignements complémentaires quant à l'évolution de leurs pathologies » et, d'autre part, parce qu'il n'a pas lui-même tenté de contacter les requérants pour obtenir des renseignements actualisés sur quelque obstacle qui s'opposerait à leur retour en XXX et ce, « sans même suivre les injonctions expresses émanant de son sen/ice quant aux renseignements à collecter dans le care de l'examen de la demande. » ;

Considérant qu'il ressort des dispositions précitées et que c'est légalement au demandeur de l'autorisation de séjour qu'il incombe d'appuyer sa requête, outre la production d'un certificat médical, de tout autre élément utile concernant sa maladie, c'est-à-dire, conformément à l'alinéa 1er de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, de tout renseignement de nature à établir qu'il « souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne », que c'est sur cette base que le fonctionnaire médecin « rend un avis à ce sujet », sous réserve s'il l'estime nécessaire « d'examiner l'étranger et (de) demander l'avis complémentaire d'experts » ; qu'en l'espèce, l'acte attaqué devant le juge administratif indique que bien que les examens médicaux complémentaires aient été recommandés ou annoncés par les médecins traitants en février 2008 ou avril 2008, les requérants n'ont depuis lors transmis au médecin fonctionnaire aucune information complémentaire de nature à confirmer la nécessité actuelle de la poursuite d'un traitement médical pour la mère ou pour l'enfant ; qu'en ce qu'il revient à ériger en obligation, dans le chef du fonctionnaire médecin d'examiner l'étranger et, pour celui-là et l'administration, de le contacter pour une éventuelle actualisation de sa demande, en cas de carence de celui-ci de le faire d'initiative, l'arrêt attaqué viole l'article 9ter, §1er, alinéas 1er, 2 et 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée ; (...) »

(RVS, 29 oktober 2010, n° 208.585)

De bestreden beslissing is gebaseerd op gedateerde informatie en schendt dus de zorgvuldigheidsplicht.

2. Met betrekking tot de ernst van de ziekte

Uit de medische rapporten van de behandelende psychiater blijkt dat verzoekster lijdt aan majeure depressie in combinatie met suïcidale gedachten.

Volgens het advies van de arts-adviseur zou de medische aandoening van verzoekster echter niet levensbedreigend zijn.

Verzoekster is ondertussen (zoals blijkt uit de bestreden beslissing) bevallen en heeft opnieuw een post partum depressie gekregen. Zij is nog steeds suïcidaal en is ook nog steeds in behandeling bij dezelfde psychiater.

Verzoekster heeft baat bij haar behandeling. Zonder haar behandeling zal haar toestand verslechteren met mogelijk zelfmoord als resultaat.

Er is weldegelijk een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, waar er geen adequate behandeling mogelijk is.

De controle arts doet algemene uitspraken zonder verzoekster ooit zelf onderzocht te hebben.

Dit gaat in tegen alle regels van het vak en getuigt van een zeer grote onzorgvuldigheid en van zeer weinig professionaliteit. Dit is het minimaliseren zonder grondslag van de ernst van psychiatrische aandoeningen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskennen.

Immers, als openbare dienst dient verwerende partij bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen.¹

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.²

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tót het maken van die keuze is kunnen komen.

In die zin, wenst verzoekster te verwijzen naar een recent arrest van Uw Raad dd. 22 maart 2012 betreffende eveneens een psychische aandoening die door een arts-adviseur van verwerende partij als niet ernstig genoeg werd beschouwd:

"2.3.2.3. En l'espèce, le Conseil constate que le psychiatre de la requérante a émis plusieurs attestations dont une du 18 janvier 2012, laquelle mentionne « Si rupture du lien thérapeutique au risque

de renvoie de le pays d'origine, malgré la disponibilité éventuel/e de traitement; risque de décompensation psychotique majeure, de nouvel/e affection avec risque vital non exclu ».

Il résulte que la requérante a un réel besoin d'un suivi médicale, et que l'interruption de celui-ci n'exclut pas un risque vital. Dès lors en estimant que « (...), le dossier médical fourni ne permet pas d'établir que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique. », la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivée sa décision dans le mesure où elle n'expose pas les motifs pour lesquels le médecin conseil s'écarte de l'avis émis par le médecin spécialiste de la requérante. A ce stade de la procédure, il y a lieu de conclure que ce développement du moyen est sérieux. "

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)..

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen".

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

3.4. In casu steunt de eerste bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 14 juni 2013. Er wordt naar verwezen en er wordt vastgesteld dat de voor verzoekster aangehaalde medische elementen *“niet weerhouden konden worden”*. Vervolgens stelt de eerste bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.5. Het betrokken advies van de arts-adviseur van 14 juni 2013 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat deze na consultatie van de medische attesten aangaande verzoekster tot het volgende besluit kwam:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.07.2010.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Medisch getuigschrift d.d. 07/04/2010, opgesteld door dr. Stéphanie Dehaibe, psychiater.

2 medische getuigschriften d.d. 15/04/2010, eveneens opgesteld door dr. Stéphanie Dehaibe. 2

medische getuigschriften d.d. 03/06/2010, eveneens opgesteld door dr. Stéphanie Dehaibe. Medisch getuigschrift d.d. 10/03/2011, eveneens opgesteld door dr. Stéphanie Dehaibe.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 10/03/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 24-jarige vrouw in de periode april 2010 - maart 2011 ambulante psychiatrische zorgen kreeg in het kader van een majeure depressieve episode zonder psychotische kenmerken; er was hierbij ook sprake van paniekaanvallen en suïcidale gedachten. In betrokkenes medische voorgeschiedenis vermeldde dr. Dehaibe ook een majeure depressieve episode op 16-jarige leeftijd (waarvoor de betrokkene eveneens psychiatrische zorgen kreeg). Betrokkenes behandeling bestond uit psychotherapie en psychotrope medicatie. In het medisch getuigschrift van 10/03/2011¹ beschreef dr. Dehaibe een medicamenteuze behandeling met Sipralaxa 10 mg (farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum), Trazolan 100 mg (farmaceutische stof trazodon: een antidepressivum), Lormetazepam 2 mg (farmaceutische stof lormetazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als hypnoticum/ slaapmiddel) en Lysanxia 10 mg (farmaceutische stof prazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert). Dr. Dehaibe attesteerde in dit medisch getuigschrift verder dat de medicamenteuze behandeling stopgezet was ten gevolge van zwangerschap (met voorziene bevalling einde juni 2011), dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 1 jaar bedroeg, dat de evolutie gunstig was met behandeling en dat de prognose goed was, dat de duur van de behandeling gewijzigd was ten gevolge van de zwangerschap, dat de psychotherapeutische component op dat ogenblik fundamenteel was, dat regelmatige psychotherapeutische opvolging als ondersteuning van de medicamenteuze behandeling nodig was tót in de derde maand van het postpartum en dat dit nadien te herevalueren was.

De door dr. Dehaibe vooropgestelde behandelingstermijn is intussen ruimschoots verstreken. We beschikken ook met over bijkomende medische (psychiatrische, gynaecologische) getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie en de verdere psychiatrische behandeling/opvolging van deze majeure depressieve episode zonder psychotische kenmerken na maart 2011 en/of aangaande het verloop van betrokkenes zwangerschap en bevalling en/of aangaande een bijkomende noodzaak tot medische (psychiatrische, eventueel gynaecologische) behandeling/opvolging na de derde maand van het postpartum. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat in het kader van deze majeure depressieve episode zonder psychotische kenmerken een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging (cfr. de door dr. Dehaibe beschreven suïcidedgedachten) of een eventuele psychotische decompensatie.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. De aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door noodzakelijke beschermingsmaatregelen. De aangehaalde gynaecologische problematiek wordt niet bevestigd door gynaecologische onderzoeken/verslagen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging. De vooropgestelde behandelingstermijn is verstreken.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tôt verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel.”

3.6. Verzoekers bekritisieren in wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd het feit dat de arts-adviseur zich voor zijn advies baseert op informatie die ondertussen twee en een half jaar oud is. Volgens verzoekers kwam het de arts-adviseur toe om hen te contacteren of verzoekster uit te nodigen voor een medisch onderzoek, quod non. Volgens verzoekers is het duidelijk dat de arts-adviseur niet over voldoende informatie beschikte om een analyse te maken.

3.7. Te dezen dient erop te worden gewezen dat uit artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische reden ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken inzake zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)). Dit is zeker het geval indien er meer dan twee jaar verstrijkt tussen het laatst overgemaakte attest en de beoordeling ervan. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan wat diens actuele medische toestand ondertussen precies is en welke actuele behandelingen er precies gevolgd worden. Het kwam derhalve verzoekers toe om zelf zorgvuldig te zijn en indien de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging uitblijft, de verwerende partij spontaan documenten voor te leggen indien de medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt. Dit oordeel dringt zich des te meer op aangezien verzoekers blijkens het administratief dossier wel uit eigen beweging, zonder dat zij daarom gevraagd werden, op 18 oktober 2011 een bijkomend medisch getuigschrift opgesteld op 10 maart 2011 verzonden naar de verwerende partij aangaande de medische situatie van verzoekster. Dit oordeel dringt zich bijkomend des te meer op aangezien het voormeld medisch getuigschrift van 10 maart 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier gewag maakte van een behandelingsduur van 1 jaar en de behandelende arts van oordeel was dat nadien de situatie diende geherevalueerd te worden. In die omstandigheden kan van verzoekers verwacht worden dat zij uit eigen beweging een medisch getuigschrift sturen met de actuele stand van zaken. Voorts bestaat er geen wettelijke verplichting voor de arts-geneesheer om de betrokken vreemdeling te onderzoeken. Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stel immers: “[...] De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” Verzoekers kunnen zich niet dienstig verschuilen achter de deontologie van de arts-adviseur noch achter de stelling dat ze ervan uitgingen dat indien nodig de medische dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken actuele informatie zou opvragen. De zorgvuldigheidsplicht voor de over-

heid, waarop verzoekers zich beroepen, berust ook op hen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het blijkt niet, en verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moesten weten dat zij die stukken moesten bijbrengen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.8. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan worden beschouwd, wijzen verzoekers erop dat verzoekster nog steeds suïcidaal is, nog steeds in behandeling is bij dezelfde psychiater, baat heeft bij die behandeling en dat zonder behandeling haar toestand zal verslechteren met mogelijk zelfmoord als resultaat. Zij zijn ervan overtuigd dat er wel degelijk een risico is voor een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst waar er volgens hen geen adequate behandeling is.

3.9. Te dezen dient de Raad op te merken dat het betoog inzake suïcidale neigingen van verzoekster en een mogelijke zelfmoord bij gebrek aan behandeling niet meer is dan een bloot betoog waarmee geen rekening kan worden gehouden. In het *“recent medisch attest”* dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat dateert van 30 mei 2013 kan niet meer gelezen worden dan dat verzoekster regelmatig op consultatie gaat bij een psychotherapeute die de consultaties noodzakelijk acht. Een psychotherapeute is echter geen arts en dit stuk steunt ook verzoekers' stelling niet dat verzoekster nog steeds in behandeling is bij een psychiater. Waar verzoekers opnieuw aanklagen dat de arts-adviseur verzoekster nooit heeft onderzocht, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

3.10. Verzoekers tonen met hun betoog en hun overtuiging dat de ziekte van verzoekster wel degelijk voldoet aan het gestelde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de eerste bestreden beslissing en steunend op het advies van de arts-adviseur van 14 juni 2013 niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

3.11. In een tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, werpen verzoekers op: *“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet: Schending van de artikelen 3 EVRM; Schending van artikel 22bis van de Grondwet; Schending van artikel 24 van het Handvest Grondrechten van de EU.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Er werd voor de vier gezinsleden, verzoekers en hun twee kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, tesamen met de weigering van de 9ter Vr.W.-aanvraag.

Deze beslissingen zijn niet afdoende gemotiveerd.

Immers werd er geen rekening gehouden met het belang van de kinderen, noch met de gezondheidstoestand van verzoekster.

De bestreden beslissingen schenden dan ook het artikel 74/13 Vr.W. en artikel 22bis van de Grondwet.

Er wordt met geen woord gerept over het hoger belang van de kinderen.

De beslissingen zijn dezelfde voor een alleenstaande volwassene of voor een vrouw met twee dochters.

Het feit dat de wetgever om een specifieke motivering vraagt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient gerespecteerd te worden door de tegenpartij. Deze laatste kan deze wettelijke bepaling niet zomaar negeren.

Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen de motiveringsplicht en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Artikel 22bis Grondwet vormt de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en dit artikel luidt als volgt:

“Hef belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat”.

Artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien moet men oog hebben voor artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten dus gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven.⁵

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)."

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde, zoals recent onderstreept in een arrest van Uw Raad dd. 21 februari 2013:

"Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

2.11. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt a/s volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Het onderzoek van het belang van het kind is de verplichte taak van de tegenpartij.

De situatie in Afghanistan is welbekend en iedereen kent het gevaar voor de kinderen. Nochtans bevat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele zin over het specifieke gevaar voor de kinderen.

De situatie kan samengevat worden zoals hieronder wordt uiteengezet:

Een persbericht van UNICEF spreekt over 5 kinderen die slachtoffer worden van de oorlog elk dag.⁷ Een andere zegt: "Children casualties up by 27 percent in Afghanistan.

UNICEF in its statement said, "In Afghanistan, targeted attacks against schools were reported, including improvised explosive devices and suicide attacks, burned schools and the abduction and killing of education personnel. Acts of intimidation, threats against teachers and students, and the forced closure of schools were also reported. Ten cases of the use of schools for military purposes in Afghanistan are noted in the report."⁸

In het rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 wordt aangegeven dat de partijen die deelnemen aan het conflict en met name de opstandelingen, kinderen rekruteren en scholen aanvallen.

"In 2011, 316 cases of underage recruitment were reported in Afghanistan, of which the majority was attributed to armed groups notably the Taliban forces, including the Tora Bora Front, the Jamat Sunat al-Dawa Salafia and the Latif Mansur Network, as well as the Haqqani network and the Hezb-e-Islami. Children were recruited and used by armed groups to conduct suicide attacks and plant improvised explosive devices, as well as for transporting goods. In 2011, 11 children, including one 8-year-old girl, were killed while conducting suicide attacks. Some children unknowingly carried explosive packages. At least 20 reports of crossborder recruitment of Afghan children to Pakistan by armed groups, including the Taliban, were received. The boys were reportedly taken to Pakistan for training, and returned to Afghanistan to conduct military operations.

8. Although there has been notable progress on implementation of the Action Plan, the use of children by units of the Afghan National Police and the Afghan National Army at checkpoints, including as messengers and tea boys, in contravention of Afghan law, remains to be fully addressed. Children were also recruited, mostly in the eastern and southern regions, into the Afghan Local Police, including through intimidation.

9. Verification of all reports of recruitment and use of children remained a serious challenge owing to the ongoing conflict and security constraints. "

Hetzelfde rapport stelt:

"16. During the reporting period, the country task forces on monitoring and reporting documented 185 incidents of attacks on schools and hospitals in the central, northern, south-eastern and eastern regions, including improvised explosive device and suicide attacks (51), burning of schools (35), intimidation of educational personnel (34), forced closures of schools (32), killing of educational personnel (25), abduction of educational personnel (7) and looting (1). Of these reported incidents, the majority was attributed to armed groups, including the Taliban, opposed to girls' education. It should be noted that in 2011 the Taliban reportedly issued a directive forbidding attacks on schools and teachers. Although this could not be confirmed by the United Nations, accounts suggested that Taliban members at the provincial level publicly denounced attacks against schools. In addition, 31 incidents of military use of schools were documented during the reporting period, of which 20 cases were attributed to armed groups and 11 cases to pro-Government forces. "

Men dient te concluderen dat het risico voor kinderen groter is dan voor volwassenen, gezien de specifieke methodes van de taliban en andere opstandelingen die kinderen viseren, door hen te rekruteren of door scholen aan te vallen.

De 185 incidenten en aanvallen tegen scholen en ziekenhuizen tonen de veelvuldigheid aan van deze aanvalsmethodes. Men dient eveneens te betreuren dat de pro- regeringstroepen ook scholen gebruiken voor militaire doeleinden.

Nog steeds volgens de VN Veiligheidsraad:

"12. The country task forces on monitoring and reporting documented that a total number of 1,325 children were killed or injured during the reporting period. Thirty per cent of child casualties were caused by improvised explosive devices placed by armed groups, killing 123 children and injuring 262. These incidents also include the use of suicide attacks. »

Dit betreft slechts het aantal slachtoffers dat gekend is bij de VN en enkel de rechtstreekse slachtoffers van het gewapend conflict. Het is niet zeker of alle slachtoffers gerecenseerd worden.

Men dient ook rekening te houden met slachtoffers van luchtaanvallen:

"13. The number of child casualties attributed to airstrikes conducted by pro-Government forces, including the Afghan National Security Forces and the International Military Forces, doubled compared with the last reporting period, with 110 children killed and 68 injured in 2011."

En met de slachtoffers van anti-persoonsmijnen.

"14. Furthermore, 431 child casualties were caused by mines and explosive remnants of war from previous decades of conflict. The eastern region was the most affected and the majority of casualties were boys between the ages of 8 and 15 years."

Unicef Nederland heeft een duidelijk rapport over het hoge belang van de Afghaanse kinderen geschreven.

Dit rapport stelt:

"Goede informatie is onmisbaar voor een zorgvuldige afweging van het belang van het kind, een afweging waar kinderen recht op hebben. Zeker wanneer het gaat om een mogelijke terugkeer naar een complex en divers land a/s Afghanistan is informatie belangrijk. Op het moment is die goede informatie maar beperkt beschikbaar en is informatie specifiek over kinderen niet beschikbaar. Omdat UNICEF Nederland zich zorgen maakt over de individuele afweging van het belang van het kind als het gaat om terugkeer, wordt een eerste Child Notice gepresenteerd - een kindspecifieke landenanalyse.

De Child Notice kan van nut zijn voor iedere professional of beleidsmaker die te maken heeft met de belangen van kinderen in vreemdelingenprocedures. De eerste Child Notice heeft betrekking op Afghanistan. UNICEF Nederland bekijkt de mogelijkheden om in de toekomst meer landen aan te bieden en de informatie uit te breiden, bijvoorbeeld regio-specifiek."

Op de vraag :

"What measures are taken to protect children (and their families) fleeing their country?" antwoordt UNICEF:

"In 2009 there were 235.000 IDP's, of which 134.830 are children. 131 The number of IDP's increased towards more than 440.000 (68.151 families) in 2011. 133 These figures do not include IDP's who moved into urban centres, often informal settlements where children face severe dangers as adequate housing, food and health care are absent. 134

In Kabul, during the winter of 2011, at least 22 children froze to death. 135 The housing conditions are hazardous in these informal urban settlements; in the three big cities in Afghanistan (Kabul, Herat, Kandahar) a UNHCR story showed that 60 per cent of the population lives in a tent, temporary shelter or shack. 136 In Kabul alone, around 35.000 displaced people are living in improvised settlements. 137 The fact that IDPs in urban settlements compete with the urban poor for access to various resources, makes the situation very complex. 138 Poor urban households and IDP household composition consist of a high number of dependent children on adults, making the whole household very vulnerable. 139

2.6 million Afghans are refugees within the region, of which it is estimated that 1.5 million are children. 140 A total of 147.661 people were displaced between January and August 2011 only. 141

Generally speaking, children of refugees and IDP's find themselves in situations where they are obstructed in their development. Refugees and IDP's face circumstances in which health and nutrition shortages are rampant, education is scarce and water supply is not safe. IDP's and isolated populations in conflict-affected areas in particular are at risk of child recruitment into non-state armed groups, including the Taliban, the Haqqani network, the Hezb-i-Islami and the Jamat Sunat al-Dawa Salafia. 142"

Men kan niet betwisten dat het in het belang van de kinderen is niet naar Afghanistan terug te moeten gaan.

Het belang van het kind werd niet door de tegenpartij onderzocht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt bijgevolg artikel 22 bis Grondwet, artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet en artikel 24 Handvest Grondrechten EU.

Wat artikel 22bis Grondwet betreft, of deze nu direct werking heeft of niet, moet een toepassing hebben omdat de bepaling in de Vreemdelingenwet werd herhaald naar aanleiding van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

In casu werd er geen rekening gehouden met de situatie voor jonge meisjes in het geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Het bevel schendt ook artikel 3 EVRM. De kinderen - en de meisjes- zijn immers een specifieke kwetsbare groep.

De statistieken hierboven kunnen het risico van een schending van artikel 3 bewijzen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat, bij de beoordeling van een schending van artikel 3 EVRM (EHRM, N v Sweden, application n°23505/09, van 20.07.2010)

dient rekening gehouden te worden met een 'algemeen risico' en met statistieken en internationale rapporten:

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports."

De dochters van verzoekster behoren tot een kwetsbare groep en hebben een specifiek risico dat verschillend is van hun ouders en bijgevolg apart dient onderzocht te worden.

De tegenpartij kan niet het onderzoek van de specifieke situatie van de kinderen uit Afghanistan weigeren te onderzoeken.

Een algemene situatie betreffende een specifieke kwetsbare groep -bewezen door aile internationale bronnen- kan een schending van artikel 3 EVRM vormen, zoals bepaald door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

« 263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels.

La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer; ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention. »"

Ook in dit geval heeft de tegenpartij geen enkele rekening gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van de kinderen van verzoekers, noch met de levensomstandigheden waarin zij zouden terecht komen indien zij naar Afghanistan dienen terug te keren.

Verzoekers vestigen de aandacht van Uw Raad op het feit dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM in het geval van een terugkeer naar Afghanistan ook niet onderzocht werd door de asielinstanties, met name het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissingen schenden ook artikel 3 EVRM."

3.12. In een tweede middel voeren verzoekers in essentie aan dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn aangaande het hoger belang van de kinderen, zoals gespecificeerd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat verzoekers van toepassing achten omdat Europees Unierecht, in casu de Terugkeerrichtlijn, wordt toegepast. Verzoekers specifiëren verwijzend naar persberichten en rapporten van Unicef en rapporten van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 aangaande de situatie in Afghanistan voor kinderen, dat het niet in het belang is van kinderen om naar Afghanistan te moeten teruggaan. Verder zijn verzoekers van oordeel dat de bevelen om het grondgebied te verlaten artikel 3

EVRM schenden. Ze wijzen erop dat hun kinderen behoren tot een kwetsbare groep en dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, noch met de levensomstandigheden waarin ze zouden terecht komen indien zij naar Afghanistan zouden terugkeren.

3.13. Verzoekers' hele betoog is geënt op de premisse dat ze van Afghaanse origine zijn. Echter blijkt uit de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011 waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, dat geen geloof werd gehecht aan hun herkomst uit Afghanistan. Dit werd ook bevestigd in het arrest van de Raad nr. 79 341 van 17 april 2012. Dit arrest heeft een definitief karakter. Verzoekers hebben blijkens het administratief dossier nadien geen asielaanvraag meer ingediend. Bij het verzoekschrift wordt geen Afghaans paspoort neergelegd. Verzoekers' betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Van verwerende partij kan niet worden verwacht dat ze specifiek zou motiveren aangaande de situatie in Afghanistan voor kinderen indien hun beweerde Afghaanse afkomst niet vaststaat. Verder krijgen de kinderen van verzoekers samen met hen een bevel om het grondgebied te verlaten. De eenheid van het gezin wordt hiermee bewerkstelligd, wat in het belang is van de kinderen. Op dit vlak dient geen specifieke motivering te figureren in de bestreden beslissingen. Waar verzoekers er nog aan tillen dat de tweede en derde bestreden beslissing niet motiveren aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster, ziet de Raad niet in waarop die verwachting is gebaseerd daar waar de eerste bestreden beslissing reeds motiveert over deze gezondheidstoestand. Verzoekers tonen verder niet aan dat hun kinderen, vermits zij vergezeld zijn van hen beiden als ouders, een kwetsbare groep vormen in de zin van artikel 3 EVRM. Ten slotte blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoekers naar Afghanistan plant (cf. HRM 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (*Bonger/Nederland*) (ontvankelijkheid): "*The Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3*")

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA